

Arrest

nr. 59 495 van 11 april 2011
in de zaken RvV X en X / VI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Vnde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (eerste verzoekster) en X (tweede verzoekster), die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de zaken worden toegewezen aan de Vnde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BETTENS en attaché C. STESSELS, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 maart 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Tweede verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 mei 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 mei 2010 werd in beide zaken een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster kan als volgt worden samengevat:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent afkomstig uit Kumanovë. [...]. Vlak voor uw achttiende verjaardag zouden u en uw vriendin, (I.K.), hebben besloten om eveneens een lesbisch koppel te vormen. [...] U zou van de zomer van 2008 tot januari 2009 eveneens een koppel hebben gevormd met een schoolgenoot, (B.L.) [...]. De zoon van een imam. [...] Op 17 februari 2009 zou u (I.) hebben opgebeld [...]. De telefoon zou echter door de vader van (I.) zijn opgenomen, waarop hij u begon uit te schelden en te bedreigen [...] dat hij op de hoogte was van jullie seksuele relatie en hebben toegevoegd dat hij zijn dochter had geslagen en haar had verboden buiten te komen. Hij zou eveneens uw moeder, (S.S.) (...), en zus hebben bedreigd. U zou de aantijgingen hebben ontkend. U zou hierop uw moeder van uw probleem hebben ingelicht. Uw moeder zou [...] u hebben gezegd dat u een schande was en het huis diende te verlaten. [...] Omdat u bang was voor de familie van (I.), zou u hebben besloten het land te verlaten. [...] U zou in het bezit zijn geweest van een reispaspoort. [...] Uw smokkelaar zou uw paspoort bij zich hebben gehouden en dit niet meer aan u hebben teruggegeven. Op 19 maart 2009 zou u in België zijn aangekomen, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende. [...] U zou later hebben vernomen dat uw moeder en zus waren geslagen door familieleden van (I.). Omwille van hun veiligheid zou uw moeder samen met uw minderjarige zus Macedonië hebben verlaten en eveneens naar België zijn gekomen. Op 4 mei 2009 diende uw moeder een asielaanvraag in. [...] Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende [identiteits]documenten [en brieven] neer [...]. Na telefonisch contact met uw vriendin, (X.), zou u hebben vernomen dat (I.) thuis woont en niet meer verder mag studeren. U vernam in België van uw moeder dat ze, nadat de vader van (I.) de bloedwraak over jullie uitsprak, tevergeefs naar een verzoeningscommissie in Kumanovë was geweest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden gewezen op enkele eigenaardigheden en tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder, (S.S.) (...). Met betrekking tot [...] hoe de vader van (I.) achter uw lesbische relatie zou zijn gekomen [...] [de bloedwraak [...] en verzoeningscommissie [...] Aan uw verklaring dat volgens de Albanese traditie inzake bloedwraak ook vrouwen en zieken worden gevisieerd (gehoor CGVS I p. 6), kan hoe dan ook geen enkel geloof worden gehecht. In de Kanun [...] wordt immers zeer precies beschreven wanneer men bloed- en/of erewraak kan nemen, wie men mag viseren en welke straf men daarvoor toepast. [...] De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd. [...].

Voorts is het merkwaardig dat, nadat uw moeder u in Macedonië het huis uitzette [...], zij alsnog naar u toe kwam in België en vroeg om in hetzelfde opvangcentrum te mogen verblijven (gehoor CGVS I pp. 4-5). [...]

Tevens wordt de oprechtheid van uw beweringen over uw seksuele geaardheid door bepaalde van uw uitspraken in het gedrang gebracht. [...] U zou deze relatie als een experiment hebben gezien en stelde dat u de relatie met uw vriendin zou hebben afgebroken indien één van de andere vriendinnen, die eveneens een paar vormden, dit deden [...]. U beweerde dat uw vriendinnen pas een seksuele relatie met elkaar aanvatten nadat ze op een internetsite hierover informatie hadden gevonden (gehoor CGVS I p.10). De relatie op zich beschouwde u als een uitdrukking voor jullie vriendschappelijke band (gehoor CGVS I p.6). Op de vraag of u zich een gelijkaardige relatie met een man zou kunnen voorstellen, stelde u dat dit wel mogelijk was en dat u in Macedonië met een jongen uitging. [...]Behalve tot (I.), zou u zich nooit tot andere vrouwen hebben aangetrokken gevoeld (CGVS II p.4). Voorts zou uit niets zijn gebleken dat u met (I.) een koppel vormde (gehoor CGVS I pp. 9,10). Bovendien informeerde u zich in Macedonië op geen enkele manier over mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen (gehoor CGVS I p. 9). U stelde dat in Macedonië homoseksuele mannen en vrouwen worden gearresteerd omwille van hun geaardheid. [...] Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat homoseksualiteit niet strafbaar is in Macedonië.[...]

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vanuit België geen enkele poging heeft ondernomen om meer informatie op te zoeken over homoseksualiteit en over mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen (gehoor CGVS II p.8). [...]

Mocht uw asielrelaas geloofwaardig zij, quod non, heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u of uw moeder en zus na eventuele bedreigingen of mishandeling door privé-personen – u stelde immers dat enkel familieleden van uw vriendin jullie bedreigden en uw moeder en zus zwaar mishandelden – geen klacht zouden kunnen indienen bij de autoriteiten. [...] Bovendien kan internationale bescherming pas

worden verkregen wanneer blijkt dat alle middelen tot het verkrijgen van nationale bescherming op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen bij u geenszins het geval is.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, (S.S.) (...), heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. [...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing inzake tweede verzoekster wordt als volgt samengevat (vrije vertaling):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Macedonische nationaliteit te hebben en van Albanese origine te zijn. U zou afkomstig zijn van de stad Kumanovo, in Macedonië (FYROM). U heeft op 4 mei 2009 samen met uw jongste dochter (S.) een asielaanvraag in België ingediend. Uw oudste dochter (S.) (...) heeft op 19 maart 2009 een asielaanvraag in België ingediend..

Ter staving van deze asielaanvraag haalt u de volgende feiten aan: op 17 februari 2009 zou uw oudste dochter (S.) u verteld hebben over haar liefdesrelatie met een vriendin. Ze zou u dit verteld hebben na een telefonische woordenwisseling met de vader van haar vriendin [...] Daarnaast zou ze u hebben toevertrouwd dat de vader van haar vriendin moeilijk deed omdat hij van de relatie afwist en uw dochter daardoor met de dood bedreigde. U zou dit alles niet aangekund hebben en uw dochter het huis uit gezet hebben. Op 18 februari zou de vader van uw dochters vriendin samen met twee familieleden naar u thuis gekomen zijn en naar uw oudste dochter gevraagd hebben. [...] Hij zou u beledigd hebben, en u en uw jongste dochter mishandeld hebben. [...] Deze personen [...] zouden tot vijftien keer bij u thuis langsgeweest zijn, en jullie telkens mishandeld hebben. [...] Op 1 april zou uw oudste dochter u opgebeld hebben en u verteld hebben dat zij in België verbleef. Zij zou u aangespoord hebben om naar haar toe te komen. [...] U zou op 1 mei 2009 met uw jongste dochter vertrokken zijn. U zou op 4 mei 2009 in België aangekomen zijn en u heeft diezelfde dag nog uw asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om te kunnen besluiten dat er in uwen hoofde ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral moeten wij de aandacht vestigen op een belangrijke tegenstrijdigheid tijdens uw tweede verhoor op het Commissariaat-generaal. Eerst verklaart u geen stappen te hebben ondernomen om tot een oplossing te komen voor de door u voorgehouden wraakacties. [...] Later heeft u het over een tevergeefs bezoek aan de verzoeningscommissie in Kumanove [...]. Deze belangrijke en vaststaande tegenstrijdigheid doet grote twijfel rijzen over de waarachtigheid van uw verklaringen over dit element. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw dochter op het Commissariaat-generaal twee belangrijke tegenstrijdigheden vertonen. [...] [De] belangrijkste tegenstrijdigheid [over de manier waarop de familie van uw dochters vriendin de liefdesrelatie van de twee is te weten gekomen] betreffende het enige element dat u en uw dochter aanhalen ter rechtvaardiging van jullie asielaanvraag volstaat om de geloofwaardigheid van uw aanvraag te doen wankelen.

Kortom, u geeft twee versies van eenzelfde feit, met name het moment waarop uw dochter u op de hoogte heeft gebracht van haar liefdesrelatie met een meisje.[...] Deze tegenstrijdige verklaringen over een belangrijk moment in het feitenrelaas ter staving van uw asielaanvraag ontnemen deze verklaringen iedere geloofwaardigheid.

Daarenboven blijken twee onwaarschijnlijkheden uit uw verhaal. Eerst en vooral is het meer dan verbazend dat u keer op keer de deur van uw woning heeft geopend voor uw voorgehouden belagers, [...]. Daarnaast is het zeer verbazingwekkend dat uw dochter S, die u heeft verstoten en definitief uit uw huis heeft gezet, opnieuw contact met u heeft opgenomen bij haar aankomst in België. Ook is het zeer

merkwaardig dat u er na uw geschil en onenigheid mee heeft ingestemd om haar in het buitenland te gaan opzoeken [...]

Gezien het voorgaande is het onmogelijk om de waarachtigheid van uw verklaringen te bevestigen. Bijgevolg is het onmogelijk om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming in aanmerking te nemen.

Wat er ook zij van het voorgaande en de bevestiging van het feitenrelaas (quod non in casu), moet vooreerst worden gewezen op het intermenselijke karakter van de problemen die u aanhaalt ter staving van uw asielaanvraag. [...] Wat betreft de zinspelende op bloedwraak [...], moet er worden vastgesteld dat deze bloedwraak, volgens uw eigen verklaringen, op geen enkel concreet element berust, maar op veronderstellingen van uwentwege [...] Tenslotte heeft u zich, naar eigen zeggen, na de eerste bezoeken van de familie van uw dochters vriendin nog steeds uw huis verlaten voor uw dagelijkse plichten en behoeften [...]. Dergelijk gedrag strookt niet met een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde of met een reëel risico op ernstige schade. Wat er ook van het voorgaande zij, het staat u vrij, gezien wat volgt, om zonedig bescherming van de autoriteiten te vragen. Er dient te worden opgemerkt dat u de hulp van uw nationale autoriteiten helemaal niet heeft ingeroepen voor de problemen die u aanhaalt. [...] Vervolgens laat uw vrees voor wraakacties van uw belagers niet toe te besluiten tot een gegronde vrees in uwen hoofde ten aanzien van uw nationale autoriteiten, die zou rechtvaardigen dat u hen niet om bescherming heeft verzocht. [...] U verklaart nooit eerder in aanvaring te zijn gekomen met de politie in uw land van herkomst [...], niets wijst erop dat u de Macedonische autoriteiten niet om hulp zou kunnen vragen in geval van problemen met derden. Volgens de bij het administratieve dossier gevoegde informatie, staat het u eveneens vrij om klacht in te dienen bij de verschillende instanties tegen een discriminerende houding van de Macedonische autoriteiten. Ten slotte kunt u bij de Ombudsman te rade gaan [...].

Gezien het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het onmogelijk is om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming in aanmerking te nemen.

Ik houd eraan u te melden dat de asielaanvraag van uw dochter S. (...) [...] het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag [...] laten niet toe de bovenstaande elementen anders te beoordelen. [...].

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunt worden erkend. Voorts komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

Verzoeksters hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

*3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht*

van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. De beide verzoekschriften voeren hetzelfde middel aan. In een eerste en enige middel beroepen verzoeksters zich op de “*Schending van de evenredigheidsprincipes van een goede administratie*”; “*Overschrijding van macht en duidelijke beoordelingsfout*”; “*Schending van artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève van 28/07/1951*”; “*Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; en het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van de vreemdelingen*”; “*Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van [vermoedelijk wordt bedoeld: Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM)]*.”

3.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeksters kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoeksters de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.2. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een ‘middel’ of ‘onderdeel van een middel’ het aanduiden vereist van zowel de rechtsregel die of het rechtsbeginsel dat zou geschonden zijn als van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeksters zetten nergens concreet uiteen waar en hoe de bestreden beslissing zich schuldig maakt aan de aangevoerde “*Schending van de evenredigheidsprincipes van een goede administratie*” en “*Overschrijding van macht*”. Derhalve zijn beide onderdelen onontvankelijk.

3.3. Verzoeksters beroepen zich in het laatste onderdeel van het enige middel op de “*Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van [lees:de Mens]*”. In zoverre artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeksters een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij haalt evenwel geen enkel concreet argument vanuit het oogpunt van deze bepaling aan. De Raad besluit hieruit dat haar argumentering inzake de subsidiaire bescherming vermengd wordt met die inzake het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. De Raad onderzoekt bijgevolg de twee samen.

3.4. Verzoeksters stellen Macedonië te hebben verlaten uit vrees voor vervolging omwille van een lesbische relatie van eerste verzoekster en de hierdoor uitgeroepen bloedwraak. Het geschil tussen de partijen inzake de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gaat in de eerste plaats over de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeksters betreffende de lesbische relatie die de eerste verzoekster zou gehad hebben met een jong meisje en betreffende de bedreigingen die de vader van dat meisje zou hebben geuit. Voorts gaat het geschil over de geloofwaardigheid van een bedreiging tot bloedwraak volgens de regels van de Kanun en over de mogelijkheid voor verzoeksters om een beroep te doen op de bescherming van hun overheid.

3.5. De geloofwaardigheid van eerste verzoeksters lesbische relatie met I. wordt in essentie door haarzelf ontkracht nu ze uitdrukkelijk beweerde dat het een “*experiment*” betrof dat geïnspireerd was door een internetsite (zie gehoorverslag CGVS dochter 12/08/2009, p. 8 en 10), ze aanvankelijk “*gesho[c]keerd*” was (zie gehoorverslag CGVS dochter 12/08/2009, p. 7), dit “*zeker niet in de weg*” stond om omgang te hebben met jongens (zie gehoorverslag CGVS dochter 12/08/2009, p. 9) en ze naderhand geen toenadering zocht met, noch navraag deed over, de situatie van homoseksuelen. De waarachtigheid van deze beweerde lesbische verhouding wordt daarbij verder ondergraven door

verzoeksters ongerijmde verklaringen over de kennisname van hun relatie door de vader van haar vriendin I. en haar moeders onverzoenbare verklaringen hiermee. Verzoeksters weerleggen deze argumenten van de bestreden beslissingen niet. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit de administratieve dossiers dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat eerste verzoekster geen lesbische relatie aantoont. De daaruit afgeleide problemen zijn dan ook niet gestaafd.

3.6. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat er, ongeacht de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, vragen rijzen over hun verband met het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zelfs indien de feiten voor waar kunnen worden aangenomen, voeren de verzoekende partijen aan dat zij schrik hebben voor vervolgingen of ernstige schade door een niet-overheidsactor, in casu de familie van de vriendin van de eerste verzoekster. Conform artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980, kan een vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 echter uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Paragraaf 2 van dezelfde bepaling stelt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer de in het eerste lid bedoelde actoren redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang toe een dergelijke bescherming heeft.

3.7. Derhalve dient het volgende te worden nagegaan: gesteld dat de feiten voor waar kunnen worden aangenomen, kan de verzoekende partij aantonen dat de autoriteiten in haar land geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de vervolging of ernstige schade die zij vreest of die zij dreigt te ondergaan? Meer specifiek nog, dient te worden beoordeeld of werd aangetoond dat deze autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen om vervolging of ernstige schade te vermijden waarvan de verzoekende partij slachtoffer zegt te zijn, met name, dat zij niet over een doeltreffend juridisch systeem beschikken voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen of dat de verzoeker geen toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

3.7.1. De verwerende partij haalt diverse punten aan betreffende de vraag of verzoeksters bescherming kunnen genieten. In eerste instantie merkt zij op dat – in tegenstelling tot wat verzoeksters beweren – homoseksualiteit in Macedonië niet strafbaar is en dat de Macedonische autoriteiten homoseksuele mannen en vrouwen niet vervolgen. Voorts spreekt zij, in de eerste bestreden beslissing, de mogelijkheid tegen dat de regels van de Kanun op verzoeksters van toepassing zijn, aangezien de vrouwen uitdrukkelijk beschermd worden tegen de uitvoering van bloedwraak. Ten slotte stelt zij dat de verzoeksters op geen enkel ogenblik bescherming bij hun autoriteiten hebben aangevraagd.

3.7.2. De verzoekende partijen houden van hun kant voet bij stuk dat de verwerende partij zelf erkent dat homoseksualiteit een taboe is in Macedonië en dat de situatie niet verbeterd is, maar slechts verbeterd “lijkt” te zijn. Zij antwoorden niet op het deel van de motivering van de eerste bestreden beslissing betreffende de uitsluiting van vrouwen van de uitvoering van bloedwraak. Ten slotte beweert de tweede verzoekster “dat zij echt dacht dat zij geen bescherming kon genieten, aangezien haar belagers alles openlijk [sic] voor de lokale politieautoriteiten deden.”

3.7.3. Gezien de opgesomde opmerkingen onder 3.7.1. hierboven, die gestaafd worden met de documentatie in het administratief dossier, kon de verwerende partij terecht overwegen dat noch de houding van de autoriteiten noch de uitvoering van de traditionele regels van de Kanun er verzoeksters redelijkerwijs toe konden brengen te beweren dat zij geen toegang zouden hebben tot bescherming vanwege de Macedonische staat. De verwerende partij geeft wel toe dat er “in bepaalde milieus” nog steeds een taboesfeer heerst rond homoseksualiteit, doch niet overal in de samenleving, zoals de verzoekende partij lijkt aan te geven door het fragment in kwestie niet volledig te citeren. Deze vaststelling laat echter niet toe conclusies te trekken betreffende de houding van de autoriteiten, en nog minder betreffende hun onmogelijkheid of weigering bescherming te bieden aan homoseksuelen die

door particulieren worden bedreigd. Bovendien toont de – niet gedocumenteerde of anders gestaafde – bewering van de tweede verzoekster die aangeeft dat de lokale politie hun belagers zou hebben laten begaan, op zich evenmin aan dat de autoriteiten geen daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, §2, van de wet van 15 december 1980 kunnen of willen bieden.

3.8. Bijgevolg wordt niet voldaan aan een van de basisvoorwaarden opdat verzoeksters' aanvraag onder het toepassingsgebeid van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 valt. Er wordt immers op geen enkele wijze bewezen dat, gesteld dat we de aangehaalde feiten voor waar kunnen aannemen, de Macedonische staat geen bescherming wil of kan bieden tegen eventuele vervolgingen of ernstige schade.

3.9. Gezien het voorgaande, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij reden hebben om te vrezen voor vervolging of dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar hun land. Door deze vaststelling is een verder onderzoek van het middel overbodig, daar dit in geen geval tot een ander besluit kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 56 335 en 56 310 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART